

Szókimondó - Penetráns öngy?lölet

2012 június 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az önmegvetés oly mértékben elhatalmasodott a magyarságon, hogy már észre sem veszi, amikor önmagát simfeli, kicsinyíti, gyalázza. Már a múltkori cikkemben jeleztem, föladom ostoba, rossz értelemben vett szolidaritásomat a nemzeti oldal tévedéseivel.

Legyen az pártos vagy pártatlan, semleges vagy elfogult, közszolgálati vagy kereskedelmi, vagy csak egyszer?en löttyedt agyú nemzetellenes –, könyörtelenül megírom.

Már csak azért is, mert a jogosan növekv? ellengerjedelmeket tapasztalva, Adyval aggódva szólok: „A nyár heves s a kasza egyenes.”

Ezúttal a Kossuth Rádióban május 12-én, 14 óra 12 perckor elhangzott mondatról vagyok kénytelen lesújtóan nyilatkozni. Így hangzott: „Amerikában már régen kisállatkultusz (vagy kultúra?) volt, amikor nálunk még oldalba rúgták a kutyákat.”

Csak úgy általában, nemzeti, faji magyar adottságként? A m?sor szerkeszt?je Perjés Klára. Aki a diszkriminatív mondatot elsóhajtotta: Farkas Erika, a közszolgálati rádió alkalmazottja. Az alkalom: beszélgetés egy Amerikából Magyarországra hazatelepülni készül? állatorvossal.

A rokonszenves doktor úr el?adásából kit?nt, hogy jól él kint, mégis hazakészül, mivel kinn született gyermekei is errefelé húznak, s ? is. Mert a jólét értelmes, érzelemgazdag embereknek nem minden, ahogyan kivettem szavaiból. Elmondta: indirekt módon válaszolva a riportern?nek, Amerikában évekre lecsukják az állatkínzókat. A riportern? fokozandó simfelésünket, azt a dehonesztáló vallomást is kikényszerítette bel?le, hogy ha hazatelepül, nyilván az állatorvosok gy?lölködve fogadják, mert üzleti vetélytársat látnak benne. Nocsak. Még egy rádiós dolgozónak is illene tudnia: hungarikumaink közé tartozik a rövid sz?r? és drótsz?r? magyar vizsla, a magyar agár, az erdélyi kopó, komondor, mudi, puli és változatai, a pumi és a kuvasz. Vagy úgy gondolja a Kossuth rádió riportern?je, hogy ezeket az emberekhez ragaszkodó, gazdáikat és értékeiket védelmez? ebeket oldalba rúgásokkal nemesítették?

Jó tudni, amikor oly áhítattal csüngenek a mai amerikaiakon és kultúrájukon, eme amerikaiak ?sei csupa kisállatkultusztól vezérelve irtották az ?slakos indiánokat és az ?shonos bölényeket. Azon id?kben a kisállatkultúra-hiányban szenved? magyar „két pogány közt” küzdött fönnmaradásért. A magyart nevezték kutyának, gyaurnak, s nem megfordítva.

Kevés olyan nép van a világon, akinek olyan kisállatkultusza volt, van és lesz, mint a miénk. Ex kutya- és macskatartó lévén err?l többet tudok, mint a Kossuth rádió megannyi munkatársa.

Persze célszer? olvasni is a kutyákról. Javaslom Márait, Karinthyt, Déryt vagy Fekete Istvánt, netán Bíró Andrásnak a Kairosznál mostanában napvilágot látott kutyakönyveit, s az ugyancsak ott kiadott „Egy boldog élet? törpetacskó emlékiratait”.

Ne mondják most nekem azt, hogy piti dolog lovagolni egy bugyuta mondaton. Mert itt már régen nem egy vagy két mondatról van szó. B?zhödten penetránssá vált népbetegség ez. Elképzelhetetlen, hogy egy román, egy szerb, egy zsidó zsigerb?l, reflexszer?en gy?lölje, simfelje a saját fajtáját, csak rosszat, kárhoztatót lásson benne. A mai magyar ember már észre sem veszi, amikor saját lelki egészségét rongálja ön-lebecsülésével, gonosz kibicek rothadó leheletét fújja környezete elfonnyasztására, a reménytelenség, a kilátástalanság sugalmazásával. Ennek az általánossá vált lélekbomlásnak akaratlan reflexe az a mondat.

Kérdem én, mekkorát kell ordítani, és nem a kutyába rúgni, hanem önmagunkba, az emberbe, hogy térjünk észre végre, de mindannyian. Mert nem minden magyar nyeli ám le, amit képébe vágnak! Héj, nagyuracsok és kis törpenty?k, addig térjetek észre, amíg nem kés?!

Szalay Károly - demokrata.hu

Ajánló